

Arrest

nr. 93 876 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 19 juni 2011, verklaart er zich op 21 juni 2011 vluchteling.

1.2. Op 20 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 21 juni 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Nawabad gelegen in het district Mahmood Raqi van de provincie Kapisa. U bent een Pashtoun en een soenniet. U bent heden nog steeds minderjarig. U ging tot het einde van het jaar 1388 (2009) naar school in uw dorp Nawabad. U volgde eveneens een privé cursus Engels in uw dorp. U moest uiteindelijk uw regio verlaten omdat u problemen had met de taliban omwille van uw broer zijn werk als soldaat bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA). In de tweede maand van 1389 (omgezet naar de westerse kalender april-mei 2010) raakte hij tijdens een gevecht met de taliban gewond waardoor hij terugkeerde naar uw dorp tot hij hersteld was. Hij vertelde aan jullie dorpsgenoten dat hij gewond raakte in een gevecht met de taliban en dat hij hierbij talibanstrijders gedood had. De taliban werden door mensen uit het dorp geïnformeerd over zijn werk en stuurden een waarschuwingsbrief naar jullie huis. In de brief stond dat u Engelse lessen volgde en ook banden had met uw broer die tegen de taliban vocht. U besloot deze brief te overhandigen aan de politie en klacht in te dienen. De politie kon echter geen bescherming bieden omdat de taliban erg sterk zijn. U had vijf dagen om uzelf over te geven aan de taliban. U besloot onder te duiken in het huis van uw tante in het dorp Qool Babar omdat u wist dat de taliban zouden langskomen. De vijfde nacht nadat u de brief ontving kwamen ze naar uw huis en vuurden ze twee raketten af op jullie huis. U verwittigde uw broer over het incident bij jullie thuis. Uw broer zou een oplossing zoeken om u het land uit te helpen. Hij regelde een smokkelaar en u verliet Afghanistan in de vierde maand van 1389 (juni-juli 2010). Na een reis van ongeveer één jaar kwam u op 19 juni 2011 aan in België waar u twee dagen later asiel aanvraagde. In Turkije had u een laatste keer contact met uw broer vanuit het ziekenhuis. U vernam dat hij betrokken was bij een mijnexplosie in Kandahar en zijn twee benen hierbij had verloren. Toen u in België was hoorde u via uw oom dat uw broer overleden was ten gevolge van zijn verwondingen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara, een schoolrapport, een medisch attest van uw broer, een bankkaart van uw broer, de badge van uw broer, enkele foto's en verzendingsbewijzen.

B. Motivering

Er dient na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt en wel om volgende redenen.

Uw verklaringen met betrekking tot het profiel van uw broer die actief zou zijn geweest als soldaat bij het Afghaanse Nationale Leger (hierna ANA) in Kandahar zijn zeer vaag en oppervlakkig gebleken, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in grote mate wordt ondermijnd.

*Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban die u bedreigden omwille van uw broer zijn werk (CGVS, p. 17-18). Zo verklaarde u dat uw broer als soldaat werkzaam was in Kandahar. Er kan echter getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende zijn werk en de verdere problemen hieraan verbonden. U gevraagd wat meer uit te leggen over uw broer zijn beroep bij het ANA, beweerde u dat hij in het jaar 1388 (2009) startte. Hij begon eerst in Kabul en werd nadien overgeplaatst naar Kandahar (CGVS, p. 7). U stelde dat uw broer zes maanden een training volgde in Kabul en om de twee maanden naar huis kwam tijdens zijn opleiding (CGVS, p. 8). U wist echter helemaal niet waar in Kabul hij een training volgde, u hiernaar gepeild kwam niet verder dan 'ergens in de stad'. Noch weet u welke training hij volgde of door wie die training werd gegeven (CGVS, p. 8). Bovendien is het erg vreemd dat u beweerde dat uw broer in 1388 (2009) een zes maanden durende training volgde aangezien uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat sinds 2007 de trainingen van het ANA voor 'gewone' soldaten verkort werden tot een tweetal maanden (een kopie van deze informatie wordt toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is dus toch wel merkwaardig dat u beweerde dat uw broer zes maanden opleiding moest volgen. U woonde in hetzelfde huis dus mag van u verwacht worden dat u weet wanneer en na welke periode uw broer naar huis kwam tijdens zijn training. Ook over zijn activiteiten in Kandahar lijkt u maar weinig te weten. U wist dat hij deel uitmaakte van een **Atal** eenheid in Kandahar, maar u wist geheel niet waarmee deze eenheid zich dan bezighoudt in Kandahar. Evenmin kon u toelichten op welke plaats in Kandahar uw broer actief was of wat de naam van de basis was (CGVS, p. 8). U gevraagd wat uw broer dan precies deed in Kandahar, stelde u heel oppervlakkig dat hij een soldaat was (CGVS, p. 8). U vervolgens gevraagd wat een soldaat in Kandahar moet doen, bleef u wederom erg vaag. U zei opnieuw dat hij soldaat was en lid was van een groep soldaten geleid door een commandant. Over zijn werk of taken wist u niets voegde u zelf nog toe*

(CGVS, p. 9). U kende geen enkele van zijn collega's bij naam en ook de persoon onder wiens commando hij stond kende u niet (CGVS, p. 9). U voegde opnieuw toe geen details te kennen (CGVS, p. 9). Evenmin wist u of hij samenwerkte met de buitenlandse troepen in Kandahar (CGVS, p. 10). U had blijkbaar geen tijd om met uw broer te praten over zijn werk en vond het bovendien allemaal niet interessant om te weten, wat een zwakke verklaring is voor de lacunes in uw kennis over uw broer zijn activiteiten (CGVS, p.8-9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw broer telkens één week thuis was om de twee maanden en verder niets te doen had, waardoor u toch de kans had om meer te weten te komen over zijn bezigheden in Kandahar en er toch van uit kan worden gegaan dat jullie over een aantal aspecten van zijn werk zouden hebben gesproken (CGVS, p. 9, 10). Zelfs het uniform dat uw broer droeg kon u niet nauwkeurig omschrijven. U zei dat het een mix van kleuren en vlekken had in het groen. Er stond volgens u nog een logo van ANA op zijn arm (CGVS, p. 10). In werkelijkheid bevat het ANA uniform ook op de andere arm nog een logo, namelijk de Afghaanse vlag (een kopie van deze informatie wordt toegevoegd aan het administratieve dossier). Er mag van u toch verwacht worden meer interesse te tonen in het beroep van uw oudste broer, temeer zijn beroep als soldaat aan de basis ligt van uw eigen problemen in Afghanistan die u uiteindelijk hebben doen besluiten om op zeer jonge leeftijd het land te verlaten. Uw verklaringen betreffende uw broers werkzaamheden zijn dermate beperkt en vaag dat er maar weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat uw broer ten dienste stond van de Afghaanse regering. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven op de helling te staan.

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. Zo verklaarde u dat jullie eerste problemen begonnen nadat uw broer gewond werd in een gevecht tegen de taliban op het einde van de tweede maand, saur 1389 (mei 2010; CGVS, p. 17-18). U gevraagd waarom u plots problemen kreeg met de taliban zei u vaagweg dat ze dan misschien ontdekt hadden dat uw broer werkte voor het leger (CGVS, p. 18). Uw broer had blijkbaar tegen de mensen in het dorp gezegd dat hij betrokken was bij gevechten tegen de taliban en dat hij talibs gedood had (CGVS, p. 19). U gevraagd hoe de taliban dan precies te weten kwamen dat uw broer als soldaat werkte in Kandahar, beweerde u dat niet precies te weten. U zei dat de taliban wel veel informanten hebben in het dorp, waaronder Sardar Wali die actief is in het centrum van Kapisa en dus niet hoort tot de informanten in uw dorp (CGVS, p. 19). Iedereen, ook uw broer, wist blijkbaar dat er overal informaten van de taliban zijn (CGVS, p. 19). In het licht van deze vaststelling is het weinig aannemelijk dat uw broer zomaar tegen eender wie zou vertellen dat hij tegen de taliban gevochten had en hij er zelfs enkelen gedood had (CGVS, p. 17, 19). Uw verklaring dat uw broer trots was op zijn werk bij het ANA en hij niet verwachtte dat de Taliban 'het' zouden ontdekken en dit problemen zou geven, kan gezien de door u geschilderde kontekst totaal niet overtuigen, te meer dan ook nog eens algemeen is geweten dat personen die werken voor het ANA nu niet bepaald kunnen rekenen op de goedkeuring van de Taliban.

Op 15 jauza 1389 (5 juni 2010) ontving u dan een dreigbrief van de taliban waarin ze u ervan beschuldigden net als uw broer tegen hen te strijden (CGVS, p. 19). U besloot vervolgens deze brief te rapporteren bij de autoriteiten. Volgens u werden de taliban nadien nog agressiever daar zij jullie huis aanvielen (CGVS, p. 20). U gevraagd hoe de taliban ontdekten dat u de brief aan de regering had getoond, stelde u opnieuw dat zij informanten hebben in uw dorp. U had namelijk de brief getoond aan mensen in het dorp om advies te vragen (CGVS, p. 20). Gezien u zich er wel degelijk van bewust bent dat de taliban tal van informanten hebben in uw dorp, u stelt zelfs 'misschien ken je iemand heel goed maar uiteindelijk werkt hij voor de taliban', is het weinig geloofwaardig dat u een dreigbrief van de taliban zomaar toont aan dorpelingen en op hun advies dan ook klacht indient bij de autoriteiten.

Tot slot dient er nog een opmerking gemaakt te worden over de dood van uw broer na uw vertrek uit Afghanistan. Zo hebt u tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS nooit vermeld dat uw broer zou zijn overleden ten gevolge van een mijnexplosie (Vragenlijst vraag 5; Verklaring vraag 30, 6/01/2012). U gevraagd waarom u nooit verteld hebt dat uw broer overleed ten gevolge van deze mijnexplosie beweerde u dat wel gezegd te hebben, maar niet in detail (CGVS, p. 7). Nochtans staat dit duidelijk anders vermeld in de Vragenlijst. U hebt zelf nergens aangehaald dat er hierover foutieve informatie in uw verklaringen stond. U hebt evenmin problemen met de vertaling aangehaald. Meer zelfs, tijdens het gehoor op het CGVS hebt u wel enkele data gecorrigeerd, maar vermeldde u niets over het ontbreken van uw verklaring over het overlijden van uw broer (CGVS p. 2). De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag komt hierdoor nog meer op de helling te staan. Verder legde u uiteenlopende verklaringen af over het overlijden van uw broer. U wist niet precies op welke datum hij om het leven kwam, maar u wist dat hij overleed toen u nog in Turkije was in het jaar 1389 (2010, CGVS, p. 7). Wat later in het gehoor verklaarde u dan weer dat u in Griekenland, nadat u uit Turkije was vertrokken, nog met uw broer gebeld had en hij u vertelde over

de mijnexplosie (CGVS, p. 13-14, 17). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de situatie van uw eigen broer doen ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van de u door geschetste gebeurtenissen in Afghanistan.

Bovengaan de opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. Gezien u dermate weinig kan vertellen over uw broers functie bij het ANA en gezien de weinig coherente verklaringen aangaande uw relaas, kan hier geen geloof aan worden gehecht. U legde geen documenten voor die deze conclusie in positieve zin kunnen ombuigen. De taskara heeft hoogstens betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat. Het rapport en uw studentenkaart tonen enkel aan dat u naar school ging in Afghanistan, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. Het ziekenhuisattest en de badge van uw broer kunnen uw asielrelaas enkel ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is en daarenboven zijn dit louter kopies waarvan de authenticiteit niet valt te verifiëren. De foto op de voorgelegde badge zou uw broer moeten voorstellen. Echter, op de badge is helemaal niet zichtbaar wie of wat er op de foto afgebeeld staat en het kan dus eender wie zijn net als op de voorgelegde bankkaart van de Kabul bank. U legde verder nog twee familiefoto's van enkele jaren geleden voor waarop u op één van de foto's te zien bent samen met de man van uw tante en op de andere met uw broer (CGVS, p. 12-13). Verder legde u nog een foto van uw broer voor in een rolstoel, genomen na de mijnexplosie in 1389 (CGVS, p. 13). Deze foto's en de overige documenten die u voorlegde betreffende uw broer zijn werk bij ANA vormen geen enkel bewijs voor de hoedanigheid van deze persoon en bevestigen uiteraard niet dat dit uw broer betreft. U legt verder geen enkel ander document voor dat kan aantonen dat dit werkelijk uw broer is. Ook de foto's die u ter bewijs van de raketaanval op uw huis voorlegde volstaan evenmin om uw vrees voor de taliban aannemelijk te maken (CGVS, p. 21). Deze foto's kunnen eender wanneer en eender waar genomen zijn en bevestigen uiteraard niet dat dit uw woning betreft. De door u neergelegde klacht heeft geen objectieve bewijswaarde gezien u dit document zelf hebt opgesteld en bijgevolg heeft ook dit document geen objectieve bewijswaarde (CGVS, p. 14). Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Mahmood Ragi, te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

In het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Wat betreft de zogenaamde vaagheid en oppervlakkigheid van zijn verklaringen over het profiel van zijn broer en de daaruit afgeleide ongeloofwaardigheid wijst verzoeker op zijn jeugdige leeftijd die maakte dat hij zich helemaal niet interesseerde in de activiteiten van zijn broer. Hij heeft Afghanistan immers verlaten toen hij 15 jaar oud was. Bovendien betaamt het niet dat hij als jongere broer informatie gaat vragen. Verzoeker herhaalt dat hij reeds twee jaar geleden op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten wat natuurlijk ook een invloed heeft op de antwoorden die hij geeft.

Verzoeker herhaalt dat het de beslissing van zijn broer was om dorpsgenoten in te lichten over zijn gevechten met de Taliban. Hij vertelde dit niet tegen alle mensen enkel tegen diegene die hij vertrouwde.

Met betrekking tot de dreigbrief is hij te rade geweest bij dorpsgenoten, oudere burens en de malek, omdat zijn broer in het leger zat, zijn vader niet meer leefde en er geen mannelijke familieleden aanwezig waren in het dorp. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet geloofwaardig is.

Met betrekking tot het overlijden van zijn broer benadrukt verzoeker dat hij tijdens het interview op Dienst Vreemdelingenzaken hiervan nog niet op de hoogte was.

Met betrekking tot de documenten betoogt verzoeker dat hij zal trachten het origineel te bekomen van de badge en het ziekenhuisattest dat hij slechts in kopie heeft neergelegd. Ten onrechte werd geen waarde toegekend aan de klacht die hij heeft neergelegd aangezien dit een origineel exemplaar was.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker opnieuw naar zijn problemen met de taliban. Hij stelt dat hij klacht neerlegde bij de politie en deze hem geen bescherming konden bieden. Verzoeker benadrukt tenslotte dat voor wat betreft de veiligheidssituatie, het Commissariaat-generaal zich baseert op niet recente informatie aangezien deze dateert van 14 oktober 2011 en deze tegen de tijd van de terechtzitting bijna een jaar oud zal zijn.

Verzoeker vraagt de hervorming van de bestreden beslissing, hij wenst in hoofddorde als vluchteling erkend te worden en in ondergeschikte orde minstens de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen.

2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker verklaarde dat hij zijn regio van herkomst diende te verlaten omwille van de problemen die hij ondervond ten gevolge van het feit dat zijn broer als soldaat bij het Afghaanse leger (ANA) werkte.

Terecht oordeelde de bestreden beslissing dat er weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over het werk van zijn broer en de problemen die hieruit voortvloeiden.

Verzoeker legde vooreerst zeer vage en oppervlakkige verklaringen af over de werkzaamheden van zijn broer bij het ANA. Niet enkel stelde verzoeker verkeerdelijk dat zijn broer bij de aanvang van zijn legerdienst als opleiding een training van zes maanden moest volgen, terwijl uit informatie blijkt dat een opleidingstraining slechts twee maanden in beslag neemt, ook kon hij zelfs niet bij benadering aangeven waar de training plaatsvond, door wie deze gegeven werd en wat deze juist inhield. Verzoekers broer werd vervolgens gekazerneerd in Kandahar. Verzoeker kon hierover niet de minste toelichting geven, zelfs niet of zijn broer er al dan niet met buitenlandse troepen samenwerkte. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij dienaangaande meer informatie kan geven. Dat hij jong was doet hieraan geen afbreuk. Ook van een jeugdig persoon mag verwacht worden dat hij een antwoord geeft op eenvoudige vragen temeer nu de werkzaamheden van zijn broer bij het leger de directe aanleiding van zijn vlucht uit Afghanistan vormden. Verzoekers gebrekkige informatie over de activiteiten van zijn boer klemmt des te meer nu verzoeker en zijn broer in hetzelfde huis woonden en verzoekers broer om de twee maanden naar huis kwam waardoor van verzoeker minstens kan verwacht worden dat hij een juiste beschrijving van het legeruniform van zijn broer kan geven, *quod non*. Ook kan er van uitgegaan worden dat verzoekers broer tijdens zijn thuisbezoeken in familiekring regelmatig verslag uitbrengt over zijn activiteiten in het leger om op deze wijze de familie op de hoogte te houden. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Voorts is het niet geloofwaardig dat verzoekers broer de dorpsgenoten zou informeren over zijn betrokkenheid bij gevechten tegen de Taliban en hen bovendien zou meedelen dat hij er enkele gedood had. Verzoeker verklaarde immers zelf op het Commissariaat-generaal dat de taliban veel informanten hadden in het dorp en dat ook zijn broer hiervan op de hoogte was. Verzoeker voegde er zelfs aan toe dat : *"misschien ken je iemand heel goed maar uiteindelijk werkt hij bij de Taliban"* (gehoorverslag, 20). Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoekers broer tegen eender wie gaat vertellen dat hij tijdens gevechten meerdere talibs zou gedood hebben. Om deze reden kan al evenmin worden aangenomen dat verzoeker de dreigbrief die hij van de taliban ontvangen had aan mensen uit het dorp toont om advies te vragen alvorens naar de politie te gaan. De kans dat de taliban hierdoor rechtstreeks of onrechtstreeks op de hoogte worden gebracht van verzoekers intentie hiermee naar de autoriteiten te stappen is dan ook bijzonder groot. Gelet op het voorgaande kan dan ook niet langer geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring zijn land te hebben verlaten omwille van het profiel van zijn broer die actief zou geweest zijn bij het ANA, noch aan de problemen die verzoeker ten gevolge hiervan zou gekregen hebben. De documenten die verzoeker dienaangaande voorlegt doen hieraan geen afbreuk. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende bewijswaarde in geval van geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

De door verzoeker ter terechtzitting neergelegde documenten (attest van de politie, ziekenhuisattest, legercertificaat, legerkaart broer en foto's oom en broer) doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Behalve het legercertificaat van 13 september 2010 werd er reeds een fotokopie van de overige documenten aan het administratief dossier toegevoegd. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat de documenten die verzoeker neerlegde en waarvan hij verklaart dat deze het werk van zijn broer bij het

Afghaanse leger betreffen geen bewijs vormen voor de hoedanigheid van deze persoon en evenmin bevestigen dat het hier om verzoekers broer zou gaan. Dit geldt uiteraard eveneens voor het legercertificaat dat nog niet eerder werd neergelegd. Verzoeker legt immers geen enkel document neer dat kan aantonen dat het hier om verzoekers broer gaat. De klacht ten slotte door verzoeker neergelegd heeft geen enkele objectieve bewijswaarde aangezien het document door verzoeker zelf werd opgesteld.

Gelet op het devolutieve karakter van het beroep volstaan deze vaststellingen om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in het kader van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, slechts occasioneel incidenten worden gemeld. De situatie in dit district kan blijkens de informatie dan ook als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'. Terecht kon de bestreden beslissing hieruit besluiten dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) zou zijn.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het uiten van kritiek op de in het administratief dossier aanwezige informatie door te stellen dat de informatie niet recent is aangezien ze dateert van 14 oktober 2011. Verzoeker blijft echter in gebreke zelf informatie aan te brengen waaruit zou blijken dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert niet actueel en daardoor onjuist zou zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER